

2015.

Világosság és Élet

a hatvani Egyházközség lapja

KARÁCSONY

AZ ISTEN FIA, JÉZUS, LÁTOGATÁST TETT E FÖLDÜNKÖN...

Jézus eljött, hogy „...fényt hozzon azoknak, aki sötétségben és halálos homályban ülnek, lépteinket pedig a béke útjára vezérelje..” (Lk 1, 67 - 79) Jézusban van, az Isten egész teljessége, Aki egy egészen másik világból jött közénk. A minden ható Isten, Aki Betlehemben megszületett, látogatott el hozzánk. A szó szoros értelmében az történt, hogy Isten meglátogatott bennünket. Sokan ismerik ezt a szót: „Jaj, de meglátogatott az Isten!” Aki ezt mondja, az legtöbbször, elkezd felsorolni mindazt a bajt, ami az utóbbi időben történt vele. Sok ember nem veszi észre, hogy Isten sohasem akar bántani senkit akit meglátogat, hanem mindig segíteni akar rajta. Az Isten látogatása mindig segítség, irgalom, mert mindig Jézusban történik, soha sem olyan valami, amivel megijeszt, hanem éppen ellenkezőleg, felemel, megáld. Amikor valaki zörget, vagy kopogtat, akkor az illető azt jelzi, hogy ott áll az ajtó előtt, és még beljebb akar jönni. Amióta Isten egyszer meglátogatta ezt a földet, azóta jön mindennap, és újra meglátogat, kopogtat, csak az a kérdés, meghallom – e, beengedem – e. Ne utasítsuk vissza Jézust, mert Ő találkozni akar velünk, mondani akar valamit nekünk. Azért jön, mert el akarja kérni tőlünk a bűneiket. Irgalmat gyakorolva jön. Ő, nem a haragtartó, bosszúálló Isten, hanem a könyörülő, a Megváltó, akinek a látogatása mindig öröm kell legyen. Amikor, igazán megérezzük, az Ő látogatását, és annak eredményeit, akkor jövünk rá, milyen jó Vele, és de rossz lenne, nélküle. Igazán, Jézus szavai, cselekedetei, árasztanak világosságot, erőt, reményt, hitet ma is a lelkünkbe. Jézus jelenlétében látjuk az örök életet. Mivel Jézus mindenütt jelen van, azért vesszük észre, hogy mennyi szépség van körülöttünk ebben a világban. Isten azért látogatott meg minket, hogy igazgassa életünket a szeretet, és a békesség útján. Meg vagyok győződve arról, hogy nekünk embereknek, talán, soha nem volt olyan nagy szükségünk a békességre és a szeretetre, mint ma. Aki képes megteremteti a szeretetet, és a békességet, az egyedül Jézus lehet. Jézus, - aki több mint kétezer évvel ezelőtt megszületett,- a karácsony táján még ma is nagy a hatása, és hat azokra is akik nem is hisznek Őbenne. Ha nem is akarták megnyihíteni szívüket, most megnyihül, megmozdul a kezük és ajándékoznak, örömet szereznek, akár akarták, akár nem. Akaratlanul is Jézus megy át az emberek szívére, Aki azért jött, hogy mindenkinek megadja a szeretetet, békét. Jézus miatt, születik mosoly, egy komor vagy szomorú arcon. Milyen jó, hogy egy kézmozdulat, egy szó karácsonykor egy kicsit más, nem durva, mint szokott lenni. Ugye, lehetne több szeretettel, több jóindulattal, megértéssel mozdítani egy kezét, vagy kimondani egy szót? Miért csak éppen ezen az egy napon, vagy estén lehet? Hisz Jézus itt van most is, sőt velünk marad minden nap a világ végezetéig. Mivel Jézus ittélte, nemcsak egy nap, ezért a szeretetünk táguljon ki a napokra, hetekre, évekre, az évtizedekre. Vigyük hát a karácsony esti, Isten által Jézusban adott szeretetet mindenhová és mindenkinek. Higgyétek el, ez a világ sóvárogva várja az isteni szeretetet és a békét! Jézus, akinek születését ünnepeljük, többet szeretne, mint egy szentesti születésnap összejövetelt. Azt szeretné, ha befogadnánk családtagnak. Ezért tudunk, reménykedve és várakozással tekinteni előre, hiszen Jézus Krisztus a jövőnket mutatta meg számunkra. Ahhoz, hogy az Isten országába érkezzünk, próbákon át vezet az út. Ahogyan József és Mária felkészültek, hogy fogadhassák a világ Megváltóját, Jézus Krisztust, az Isten Fiát, legyünk mi is felkészültek, köszöntsük Jézust a születése napján, és így várjuk a világmindenség Urát!

**Szeretettel kívánunk, örömteli, kegyelemben gazdag Karácsonyt, és Boldog Új Esztendőt,
kedves Mindnyájuknak és Családtagjaiknak!**

Gesztesi Imre püspöki tanácsos kisegítő

Koza József prépost, kanonok plébános

SZERETŐ, BŐKEZŰ ISTENÜNK VAN!...

Közülünk sokan ismeritek az ajándékozás titkát. Aki ajándékot ad, vagy kap sok csalódáson mehet keresztül. Aki, ajándékot ad, az megtapasztalhatta, a hálátlanságot, a szenvedést is, amikor szívesen adtak és az ajándékot valaki, nem fogadta szívesen. Van, amikor fájdalmat okoz, hogy a megígért ajándékot, nem tudták teljesíteni. Azt, is tapasztalhattuk, hogy milyen keservesen válunk meg valamitől, amit oda kellene adnunk valakinek. Sajnos, sokszor az ajándék ezért, nálunk marad. Sokszor vagyunk fukarok, pedig „aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat” (2Kor 8-9.) Az ajándékozás, ott dől el igazán, hogy szeretem – e a másikat. Isten nem szűkmarkú, nem csak ígéretet. Isten nem méreget, hanem kiárasztja kegyelmét és ajándékait mindenkire. Láthatjuk, milyen bőkezűen és pazarlóan adja ajándékait. Adja, még azoknak is, akik nem fogadják el. Adja akkor is, úgy is, amikor mi nem érdemeljük meg. Adja, mert Ő ajándékozó Isten. Még a legértékesebbet, egyetlen Fiát is oda adta nekünk és értünk, hogy megváltson bennünket!

Vegyük észre, hogy Istentől van mindenünk! Isten örül, amikor ad, szeretetből osztja meg mindenét, még Szent Fiát is velünk. Sokan, nem veszik szívesen, vagy nem látják szükségesnek Isten adományait. Gondolkozzunk el azon, mi lett volna, vagy mi lenne, ha Isten nem adott volna, vagy ma sem adna? Mennyi mindenből maradtunk volna ki! Isten bőven megosztja a gazdagságát, a szeretetét, a jóságát, Önmagát, velünk. Vegyük komolyan az Isten ajándékait. Isten bőkezűségét mutatja, hogy olyat adott, amit soha nem vesz vissza. Így adja magát az Isten. Isten ajándékai, áldások, és hasznosak minden ember számára, melyekért hálásnak kell lennünk! Ezért a vasárnapok, az ünnepek, a hétköznapok mindig adnak alkalmat az Isten iránti hála kifejezésére. A hálátlan ember boldogtalan, és másokat is boldogtalanra fog tenni! Ne legyünk hálátlanok, és ne feledjük el soha azt a sok ajándékot, amit kaptunk Istentől. Aki ezeket elfeledi, nem csak hálátlan, de mindig telhetetlen is lesz. A legtöbb boldogtalan emberi élet mögött, a telhetetlenség rejlik. Nem kell az, ami van, amit Isten adott, annál többet, és mindig mást akar az ember. De, látjuk, hiába van egyre fejlettebb technikánk, lelkileg nagyon sok ember szegény, mert, Akit küldött az Isten, az Ő egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, Aki van, Őt hálátlanul félrelöki sok ember. Nem kell Ő, bár sokan, gondolkodnak el életük során, hogy talán mégis csak kellene. A ma is szűkölködőknek, a sötétségben járóknak, a bűn rabságában élőknek, a reményteleneknek, a vigasztalanoknak, a mai kor betegeinek, a haláltól rettegőknek, és mindnyájunknak legyen Jézus születése öröm. Jézus értük jött el. Értük lett emberré, született szegény istállóban, viselt el megvetést, kiközösítést, értük és miattunk ment a keresztre. Jézus Krisztusban, a Mindenható hajolt le, jött el hozzánk, mégpedig úgy, hogy az Ő örök isteni természete mellé magára vette az emberi természetünket is. Nem látszólag lett emberré, hanem testileg, testben, ugyanilyenben, mint a miénk, és így élt itt közöttünk. Jézus eljövételével láthatjuk, hogy Isten meggazdagította, és nem tette, vagy teszi szegénnyé a világunkat. Aki szegénnyé, teszi, vagy elrontja ezt a világot, az az Istentől elszakadt ember. Amikor Isten saját Fiát odaadta értünk, mindent odaadott. Jézus pedig, az Atya szeretetét hozta el, ebbe a világba. Az Isten, itt és most kínálja nekünk a legtöbbet, amit adhat. Mi mégis számíthatunk, méricskélünk, mit adjunk Neki. Ne méricskéljünk annak az Atyának, aki a tulajdon Fiát, és Vele együtt mindent, az Ő szeretetét adja nekünk és árasztja ránk. Isten, a „jókedvű adakozót szereti...” (2 Kor 9,7) Nagyon fontos, hogy tudjunk imádkozni azért, hogy Isten formálja a szívünket és a sajátunknak érezzük a célt, amit Isten ad elénk. A „jókedvű adakozók” szolgálatát Isten nagyra értékeli, meg tudja áldani, egészen annyira, hogy nekünk csak annyit kell mondani a végén, hogy köszönjük Urunk. A mi feladatunk az, hogy szeressük Istent, boldogan éljünk minden ajándékával, és elsősorban, legyünk hálásak Jézus Krisztusért! Legyen most ez a karácsony inkább a reményünk ünnepe. Ne takarja el semmi, és senki az Isten Fiát, aki emberré lett és megmenteni jött bennünket erre a világra. Annak az Istennek, aki kimondhatatlan ajándékkal ajándékozott meg minket, ne sajnáljunk mi sem adni. A mindig csak kapni és birtokolni akaró emberekből, legyünk elsősorban adakozó emberekké. Adjuk magunkat Istennek, és akkor Ő is tudni fog minket odaajándékozni másoknak!

ISTEN MEGMUTATTA, ÉS LÁTHATÓVÁ TETTE MAGÁT...

Karácsony előtt, rengeteg reklám próbálta felhívni a figyelmünket arra, hogy mennyi mindent lehet kapni a boltokban, s azt próbálta bennünk tudatosítani, hogy nekünk ezekre szükségünk is van. Nem is járt máson az eszünk, csak azon, hogy ezt is megvásároljuk. Elhitettük magunkkal, hogy ha ezt nem vesszük meg, e nélkül nem is lennénk teljes emberek. Most itt a Karácsony, de vajon hogyan érkezünk el idáig? Fáradtan, mert az utolsó pillanatig dolgoztunk a munkahelyen? Fáradtan, mert alig tudtuk befejezni a ház körüli teendőket? Fáradtan, mert futkostunk ajándékok után? Fáradtan, mert felzaklatott volt a lelki állapotunk? Sajnos, látva a mai emberiség Istenhez való ragaszkodását, nem is csodálkozom, hogy sok ember nem is tudja mit jelent, mire jó ez a Karácsony? Sok ember nem tudja, miért mutatta meg, tette láthatóvá magát az Isten.

Sokan talán azt is gondolják, hogy az lett volna az igazi szeretet, ha Isten, nem engedi a veszélyek közé a Fiát. Jézus Krisztust. Az lett volna az igazi szeretet, ha Isten, megóvta volna Jézust, a barlangistálló áporodott levegőjétől, az egyiptomi meneküléstől, a provokáló farizeusoktól és írástudóktól, a vádló főpaptól, a cinikus, hatalmát féltő Pilátustól, és természetesen a kereszttől.

Ha megóvta volna, az lett volna Tőle, az igazi szeretet! Istennek hála, Ő nem így érezte. Jézusnak hatalmat adott a kísértővel szemben, hatalma volt ördögöket kiűzni emberekből, gyógyítani, lecsillapítani a hullámzó tengert, kenyeret adni, halottakat feltámasztani. Hatalma volt, és ezért nem lázadozott a kereszten, és hatalma volt ahhoz is, hogy a halál ne tartsa fogva! De az Ő hatalmát nem fogadta el mindenki. Sokan láthatták Jézus hatalmát, csak nem fogadták el. Végül a kereszttövén a százados, és a jobb lator ismerte fel Jézus isteni hatalmának teljességét. Abban tehát biztosak lehetünk, hogy az Isten szerette a Fiát! Igaz, nem kímélte meg a nehéz úttól, de a nehéz úton is vele volt az Atya. Nem az az igazi szeretet, ha minket valaki megóv, megvéd a bajoktól, hanem az az igazi szeretet, hogy ha valaki megadja nekünk a hatalmat az élet küzdelmeihez. Nem szabad félnünk az élettől, mert Jézusban az Atya, nekünk ad hatalmat! És ha Jézus előtte nem volt akadály, akkor azok előtt sem lehet, akik Vele élnek. A karácsonyi hit azt jelenti, hogy tudom, honnan jött el Jézus, és milyen utat járt be földi életében. Tudom, nem könnyű a próbák között élnünk, vagy amikor úgy érezzük, hogy egyre jobban kiszolgáltatottjai vagyunk ennek a világnak. Vegyük észre, hogy minden kiszolgáltatottságuk ellenére velünk van az Isten szeretete, segítsége, irgalma. Emberi természetünkől kifolyólag, leszünk betegek, el fog fogyni a testi erőnk. A halál is vár ránk, mert kell, hogy hazavigyen az Isten országába. Jézus is nehéz úton ment végig földi életében, Betlehemi bölcsőtől, a Golgota keresztségéig. De már feltámadva jár előttünk. Minden hatalom az Övé, mert az Isten neki adta át. Jézus, azon az úton járt, amelyen mi is járunk és küzdünk, de ahogyan Ő sem egyedül járta végig, mi sem járjuk egyedül utunkat. Hát azért van a Karácsony, hogy Jézussal élhessük tovább az életünket! Mi, akik tudjuk mi történt, csendben, köszöntsük, a közénk jött Istent. Mi tudjuk, hogy ebben az életben elsősorban, nem a technikai újításokra, nem is vagyokra van szükségünk a legjobban, hanem erre a Betlehembben megszületett Jézus Krisztusra. Ő, képes megváltoztatni az életünket, képes elindítani és célba vezetni minket. Mindig lehetnek, és vannak akadályok, a fáradtság, a sok munka, vagy lelki problémáink, melyek lelassíthatják a készüléket, de ezeket az akadályokat, az Isten iránti szeretetünk könnyebbé tudja tenni. Isten iránti szeretetünk miatt lesz áldott ünnepünk, és lesz majd Jézustól megáldott életünk minden nap. Őbenne, sohasem csalódik az ember. Most van lehetőségük arra, hogy döntéseket hozzunk Isten mellett. A holnap még nincs, a múlt már nincs. De most meg lehet fogni a kezét, a mellettünk élő embereknek, de az Istennek is. Nem egy pillanattal később, hanem most! Ma kell engedelmessé válni Istennek.

A jelenben kell befogadni Őt, Aki már itt van. Jézus Krisztus nemcsak Betlehembben törte át a sötétséget, hanem az ott kiáradt Fény, ragyog mindenütt a világban. Ránk is kiáradt ez a Fény, így mi is hordozói vagyunk Isten Fiának. Nem elégedhetünk meg azzal, hogy ezt a kincset, Jézus Krisztust csak megőrizzük magunknak, hanem az általa hozott szeretetet meg kell osztanunk másokkal.

Ma is kell a karácsonyi Fénynek, Jézusnak ragyogni, és mellé oda kell állnunk, hogy erősebbek legyünk és megküzdhessünk gondjainkkal.

Isten Fia megszületett. Szülessen meg bennünk is Jézus, és az Isten a szeretetét, és új életet, ajándékozzon nekünk.

ISTEN IGAZSÁGOS, DE IRGALMAS IS....

2015. december 8-án, szeplőtelen fogantatás ünnepén, hirdette meg Ferenc pápánk, az IRGALMASSÁG rendkívüli szent évét. A szent évben éljük át, Isten irgalmát, Jézus szeretetén keresztül. Az Úr irgalmas könyörülő, hosszan tűrő és kegyelemben gazdag Isten. Kiv 34, 4b-6.8-9. Ám, a bűnt nem hagyja, mert nem hagyhatja büntetés nélkül. Előre megmondta, hogy amennyiben az ember nem tartja meg a parancsait, ha engedetlen lesz, azt büntetés fogja követni. Lesz komoly ítélet, mely elől csak az menekülhet meg, aki idejében, a Messiás mellett áll. Ha, Isten a bűnt büntetlenül hagyná, és a bűnöst ártatlanná tenné, akkor megtagadná önmagát. De mivel nem akarja a bűnösök halálát, Ő szabadító Isten, ezért, amikor igazságát gyakorolja a bűnös ember felé, közben az Ő irgalmasságát is kiterjeszti.

Annak ellenére, hogy Isten igazságos, mégsem elveszíteni, hanem megmenteni akar minket. Isten megmondja, hogy nem hagyja a bűnt büntetés nélkül. De, ugyanakkor biztosít arról, hogy ha megbánjuk a bűneinket és bocsánatot kérünk Tőle, irgalmas lesz és elengedi a bűneinket. Megbocsátja a bűnt. „Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa” (Jn 3,17). Milyen jó, ha valaki így ismeri Istent, és tudja, mire számíthat. Döbbenünk meg azon, hogy a gonoszságunk, és bűneink ellenére is, az Isten irgalmas és kegyelmes. Az emberek lelkének a mozgatója sokszor inkább a gyűlölet. Isten és Jézus Krisztus tevékenységének mozgatója, pedig a szeretet. A Szentírás túlradó gazdagsággal beszél Isten irgalmáról. „Az Úr irgalmas és könyörülő Isten, hosszan tűrő, kegyelemben és hűségben gazdag.” 2Kor 13, 11-13. Vagy, „Áldott az Úr, mert meglátogatta és megváltotta az ő népét, erős szabadítót támasztott minékünk Jézus Krisztusban, hogy bocsánatot nyerjen minden bűnük Istenünk irgalmas szívéből, és fényt hozzon azoknak, aki sötétségben és halálos homályban ülnek, lépteinket pedig a béke útjára vezérelje..” (Lk 1, 67 - 79). Isten elől nem érdemes elbújnunk. Előfordulhat az, hogy egy gyerek bújócskázik édesapjával, és az apa keresi a fiát, aki jó búvóhelyet választott. Jól elbújt, és várta, hogy mikor fogja az édesapja megtalálni. A gyerek örült annak, hogy jó rejtékhelyet sikerült találnia, de amikor már hosszú időn át gubbasztott a rejtékhelyén, kezdett elbizonytalanodni. Azután sírva előmászott a rejtékhelyéről. „Apa, nem kerestél?” – kérdezte a gyerek. „Fiam, tudtam, hogy egyszer előjössz!” - felelte az apa. Isten, is tudja, hogy egyszer előjövünk a búvóhelyünkről. Gondoljunk csak bele, egy Isten elől elbújt embernek, milyen sok szükséghelyzete lehet, amiért előjöhet a rejtékhelyéről, és Istennek szegezi a kérdést: „Istenem miért nem keresel?” Mindig észre kell vennünk, hogy Isten keres, és közelít is. Ő várja, hogy előjövünk a rejtekből, és ha előjöttünk, ne fussunk el Tőle! Jó, ha tudjuk, hogy az Isten igazságosságát és irgalmasságát minden bűnös emberrel szemben egyformán gyakorolja. Irgalmát viszont csak azzal, aki bocsánatot kér Tőle, és ő is irgalmasságot gyakorol másokkal szemben. A bűnbánó és irgalmat gyakorló embereknél, mindig nagyobb lesz Isten irgalmassága. “Boldogok az irgalmasok, mert irgalmasságot nyernek” (Mt 5,7). A mi szeretetünk, irgalmasságunk, jóságunk ne érjen véget a szeretteinknél, a családnál. Isten irgalmas hozzánk, ugyanezt az irgalmasságot kell, hogy továbbadjuk. Nem várhatjuk el Istentől, hogy megbocsásson, megértsen, irgalmas legyen, miközben mi nem bocsátunk meg, nem értjük meg a másik embert, nem vagyunk hajlandók újakezdeni vele. „Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas” (Lk 6,36). Az irgalmasság, tevékeny szeretet. Szeretni azt, aki nem szolgált rá a szeretetre. Szeretni azt, aki visszautasította a szeretetet. Szeretni az érdemtelen. Keresni vele a kapcsolatot, segíteni és támogatni mindaddig, amíg az érdemtelen véglegesen el nem fogadja, vagy vissza nem utasítja a szeretetet. Amikor látjuk Jézust az Oltáriszentségben, akkor tapasztaljuk leginkább Isten irgalmasságát, szeretetét. Tekintsünk Jézusra, „az irgalmas és hűséges Főpapra” (Zsid 2,17) mert, ha , az Ő irgalmas arcára szegezzük tekintetünket, képesek leszünk, mi is gyakorolni az irgalmat. Jézust, az irántunk való szeretet, és irgalmasság indította el erre a földre. Eljött közénk, és megmutatta, sőt élte, az irgalmasság cselekedeteit. Ma pedig, tükröt állít elénk, hogy fölmérhessük, vajon az Ő tanítványaiként, irgalmasok vagyunk – e másokhoz, vagy sem. Ha irgalmasok vagyunk másokhoz, akkor bizalommal mehetünk Isten elé és ott biztos „...irgalmat találunk és kegyelmet kapunk” (Zsid 4,16) Hálás szívvel imádunk, szeretünk Téged, ki értünk adtad Önmagad.

Jóságos, irgalmas Isten, fogadd el szívünk imádatát!

Honlapunk: <http://hatvan-belvaros.hu>